

...

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

10.Gf.40.200/2025/7.

A felperes:

Felperes

cím1

A felperes képviselője:

Dr. Gubody Balázs ügyvéd

cím5

Az alperes:

Alperes

cím2.

Az alperes képviselője:

Dr. Török Tamás ügyvéd

cím6

A per tárgya:

gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének a megállapítása

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

22.G.42.888/2024/16-II.

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 200.000 (Kétszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) ítéletével a felperes keresetét – amelyben kérte, hogy a bíróság a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Csődtv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy az alperes mint a adós (a továbbiakban: adós) ügyvezetője az ügyvezetői feladatait az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően nem a hitelezők érdekeinek az elsődlegessége alapján látta el az adós tulajdonát képező ingatlan hasznosítása során és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 17.000.000 forinttal csökkent – elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 684.800 forint perköltséget.

[2] A határozata indokolásában a Csődtv. 33/A. § (1), (3) és (4) bekezdéseire hivatkozott és megállapította, hogy a felperes az adós zárómérlege és a szöveges jelentés 2. számú melléklete által igazoltan az adós hitelezőjeként, az adós ellen 2020. március 26-án indult felszámolási eljárás alatt terjesztette elő a keresetlevelét és az alperes 2019. szeptember 2. napjáig, azaz a felszámolás kezdőidőpontját megelőző három éven belül az adós ügyvezetője volt.

[3] A Csődtv. 33/A. § (1) bekezdésének szabályozását értelmezve rögzítette, hogy annak alapján kereset kizárólag a felszámolás kezdő időpontját megelőző hároméves időtartamban a gazdálkodó szervezet ügyvezetését ellátó személyekkel szemben indítható, azonban a jogszabály szövegéből nem következik, hogy az alperesnek a felelősségét megalapozó magatartását is ebben az időszakban kellett megvalósítania. Az alperesnek az aktív magatartást vagy a mulasztást az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően kellett tanúsítania. A felelősségét ugyanis az alapozza meg, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el.

[4] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 342. § (1) bekezdésére, a kereseten túlterjeszkedés tilalmára és a Pp. 342. § (3) bekezdésében foglalt, az érvényesített joghoz kötöttségre, továbbá a keresetlevél tartalmi kellékeit meghatározó Pp. 170. § (2) bekezdésének a)-c) pontjaira és a Pp. 7. § (1) bekezdésének a jogalapot definiáló 8. pontjára, valamint az ezekhez kapcsolódó joggyakorlatra utalt és megállapította, hogy a Csődtv. 33/A. § (1) bekezdése alkalmazása során kötve van ahhoz, hogy a felperes az alanyi jogát közvetlenül keletkeztető tényként az alperes mint vezető tisztségviselő mely magatartására vagy mulasztására és azzal okozati összefüggésben álló milyen következményre hivatkozott.

[5] A Csődtv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulata alapján elsődlegesen az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének az időpontját vizsgálta a Csődtv. 33/A. § (3) bekezdésében foglaltakra is tekintettel.

[6] A felperes által csatolt fizetési meghagyás és az adós 2016-2018. üzleti évekre vonatkozó egyszerűsített éves beszámolója alapján megállapította, hogy az adós már 2016. júniusában fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Az alperesnek legkésőbb a 2016. június 9. napján jogerőre emelkedett 14011/Ü/30615/2016/4. számú fizetési meghagyás alapján észlelnie kellett azt, hogy az adós a fizetési meghagyás szerinti fizetési kötelezettségének nem fog tudni eleget tenni.

[7] Az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően, 2016. július 6. napján írta alá az adós ingatlanára vonatkozó szerződést, azonban a szerződésből is kitűnően a használatba vevő és családja az adós ingatlanát már az írásbeli szerződés megkötését megelőzően is használta. Ennek alapján azt állapította meg, hogy az alperes az adós ingatlanának a használatát ingyenesen nem a szerződéssel és nem az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően engedte át, így az ingatlan ingyenes használatának az átengedése az adós terhére a Csődtv. 33/A. §-a szerinti felelősség megalapozásaként nem értékelhető.

[8] Arra tekintettel sem találta az alperes felelősségét megállapíthatónak, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a korábbi szóbeli szívességi használatot biztosító szerződést nem mondta fel, hanem olyan írásbeli szerződést írt alá, amely e jogviszony megszüntetését csak a szerződést kötő felek közös megegyezése esetén tette lehetővé, ugyanis az adós 2024. június 6. napján kelt zárómérlege és a szöveges jelentés, valamint az adós Budapest II. kerület, belterület helyrajzi szám helyrajzi számú ingatlanára vonatkozó tulajdoni lap III. rész 17. pontja szerint az ingyenes használatra átengedett ingatlanra a Budai Központi Kerületi Bíróság a 13.Bny.2478/2015/3. számú végzésével 1.010.389.833 forint erejéig zár alá vételt rendelt el, így a korábban az adós tulajdonát képező ingatlan már 2015. április 1-jével, az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét megelőzően zár alá vételre került.

[9] A zár alá vétel idején hatályban volt, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: rBe.) 159. § (1) bekezdése értelmében a zár alá vétel felfüggeszti a dolog feletti rendelkezési jogot, amely rendelkezési jog tartalmát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:30. § (1) bekezdése akként határozza meg, hogy abba beletartozik a használat átengedésének a joga is.

[10] Erre tekintettel megállapította, hogy az adós már 2015. április 1. óta nem volt jogosult a zár alá vett ingatlana birtokát, használatát másnak átengedni sem ingyenesen, sem bérleti díj ellenében, így a felperes alaptalanul állította, hogy a szívességi használatnak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő felmondása esetén az adós havi 1.000.000 forint bérleti díj ellenében hasznosíthatta volna az ingatlant. Az alperes által 2016. július 6. napján aláírt szerződés 2.1. pontja feltehetőleg erre tekintettel tartalmazta azt, hogy e szerződés nem minősül az ingatlannal való új rendelkezésnek.

[11] Ezen felül azt is megállapította, hogy a felperes nem bizonyította az adós vagyonának az általa megjelölt magatartással összefüggésben történt csökkenését sem, mert az alperes felelősségét megalapozóként megjelölt magatartás legfeljebb az adós vagyona növekedésének az elmaradását eredményezte volna azáltal, hogy az adós elesett a bérleti díjtól. E körben utalt a szívességi használatot megalapozó szerződés 3.1. és 5.2. pontjaira is, amelyek értelmében az ingatlan fenntartásával, illetve karbantartásával kapcsolatos költségek a használatba vevőt és nem az adóst terheltek, amely éppen az adós vagyonának a megóvása, az ingatlan értékének a fenntartása iránti intézkedés volt.

[12] Nem találta megállapíthatónak, hogy az alperesnek a felperes által hivatkozott magatartásával vagy mulasztással okozati összefüggésben az adós vagyona csökkenhetett volna, ezért mellőzte a vagyonszőkkenés mértéke tekintetében a felperes által indítványozott szakértői bizonyítás fogantatosítását.

[13] Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, amelyben kérte a megváltoztatását és – a keresetének megfelelően – annak megállapítását, hogy az alperes az ügyvezetői feladatait az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően nem a hitelezők érdekeinek elsődegeessége alapján látta el a társaság tulajdonát képező ingatlan hasznosítása során és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 17.000.000 forinttal szűkcent; másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, továbbá az alperes perköltségben marasztalását.

[14] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően kötött, használatra jogosító szerződés ne alapozhatná meg az alperes Csődtv. 33/A. §-a szerinti felelősségét, ugyanis az a hitelezők érdekeivel ellentétes volt, az adóst bevételtől fosztotta meg, amely elmaradt haszonként, vagyoni hátrányként realizálódott, és a tulajdonos általi egyoldalú megszüntetés jogát is kizárta. A szerződés megkötésével az alperes vagyona szűkcent, „illetve bizonyosan nem nőtt”. A szerződés az adós számára indokolatlanul előnytelen volt és megnehezítette az új tulajdonos birtokba lépését, akinek ingatlan kiürítése iránti peres eljárást kellett kezdeményeznie az ingatlan használóival szemben. A szerződés megkötése a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően történt, amikor az alperes az adós ügyvezetőjeként előre látta vagy észszerűen láthatta, hogy az adós nem lesz képes esedékességkor kiegyenlíteni a vele szembeni követeléseket.

[15] Nem vitatta, hogy az adós tulajdonában lévő ingatlan 2015. április 1. napjával zár alá vételre került. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a rBe. 159. § (1) bekezdését tévesen értelmezte, a zár alá vétel célja ugyanis a vagyoneklobzás és a polgári jogi igény érvényesítésének a biztosítása, az a sértettek érdekeit szolgálja a vagyon kimentésének a megakadályozása által. Az ingatlan bérbeadása azonban az adós számára bevételt jelentett volna, így az vagyonmentésnek nem tekinthető, tehát az alperes a zár alá vétel mellett is bérbe adhatta volna azt. Utalt arra, hogy amennyiben a zár alá vétel miatt az ingatlan bérbeadása kizárt lett volna, úgy ez a tiltás a szívességi használati szerződés megkötésére is vonatkozik, ezért az adós a szívességi használati szerződés megkötésére sem volt jogosult.

[16] Állította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy a bérleti díj elmaradása ne eredményezte volna az adós vagyonának szűkcentését, hiszen ezáltal bevételtől esett el.

[17] Utalt arra, hogy az adós vagyonának 17.000.000 forinttal történt szűkcentését valószínűsítette és azt igazságügyi szakértővel kívánta bizonyítani.

[18] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását és a felperes perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

[19] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a rBe. 159. § (1) bekezdésében írt rendelkezési jog fogalmát helytállóan értelmezte a Ptk. 5:30. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel. Ennek alapján megalapozatlanul állította a felperes azt, hogy a szívességi használati szerződés fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét megelőző felmondása esetén az adós az ingatlan használatra átengedése által legalább havi 1.000.000 forint bérleti díjhoz juthatott volna. Előadta, hogy a szerződés nem minősül ingyenesnek, figyelemmel arra, hogy annak alapján a használatba vevő vállalta az ingatlant a saját költségén olyan állapotban tartani, mint amilyenben a szerződés megkötésének a napján volt. Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor azt állapította meg, hogy a szerződés megkötésével az adós vagyonának a megóvása iránt intézkedett.

[20] Ugyancsak helyesen állapította meg a bíróság azt, hogy a felperes nem bizonyította az adós vagyonának csökkenését, mivel a felperes által megjelölt, a felelősséget megalapozó magatartás legfeljebb az adós vagyona növekedésének az elmaradását eredményezhette volna.

[21] Álláspontja szerint a felperes nem bizonyította, hogy a zár alá vett ingatlant havi 1.000.000 forintért bérbe lehetett volna adni.

[22] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az Alaptörvény 28. cikkében foglalt értelmezési szabályt megsértve jutott arra a következtetésre, hogy a Csődtv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősséget megalapozhatja a felszámolás kezdő időpontját megelőző hároméves időtartamnál korábban kifejtett vezető tisztségviselői magatartás is, ilyen célja ugyanis nincs a normaszövegnek. Hivatkozott a Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-elemző Csoportjának a vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni felelőssége tárgykörben adott 2016.El.II.JGY.G.2. számú összefoglaló véleményében (a továbbiakban: összefoglaló vélemény) foglaltakra.

[23] Állította, hogy amennyiben a peres fél kifejti a saját jogértelmezési álláspontját az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakkal kapcsolatban, úgy a bíróság kötelessége arra reflektálni az ítélete indokolásában.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdésének alkalmazásával tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] A felülbírálati jogkörét – a Pp. 380. §-ában foglalt feltételek fennállta hiányában – a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között gyakorolta.

[26] Figyelemmel arra, hogy a felperes a jogorvoslati kérelmében nem támadta az ítélet indokolásának azt a megállapítását, amely szerint a Csódtv. 33/A. § (1) bekezdéséből nem következik az, hogy a felelősség megállapítása kizárólag a felszámolás kezdő időpontját megelőző hároméves időtartamon belül megvalósított vezető tisztségviselői magatartás alapján történhet, és az alperes az ítélet ezen indokolásával szemben fellebbezést vagy csatlakozó fellebbezést nem terjesztett elő, a Fővárosi Ítéltábla felülbírálati jogkörében az alperes fellebbezési ellenkérelmében ezzel összefüggésben előadottakat – jogorvoslati kérelem hiányában – nem vizsgálhatta.

[27] A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezési ellenkérelmében tett azzal az állításával összefüggésben, amely szerint a bíróságnak kötelessége reflektálnia a fél jogértelmezéssel összefüggésben kifejtett álláspontjára, megjegyzi, hogy a Pp. 346. § (5) bekezdése értelmében az ítélet jogi indokolásának a döntés alapjául szolgáló jogszabályokat, szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat és a mérlegelésnél irányadónak vett körülményeket kell tartalmaznia, és csak akkor kell kitérnie az alperes minden egyes hivatkozására, amennyiben ez a keresetről való döntés érdekében szükséges. A bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tesz, ha logikusan, jogilag is követhetően kifejti a döntést megalapozó jogi érveit, utalva az irányadónak vett jogszabályokra (Kúria Pfv.21.132/2022/4.). Mindemellett az elsőfokú bíróság az ítéletében kellő terjedelemben indokolta a Csódtv. 33/A. § (1) bekezdésében írt hároméves határidő értelmezésével kapcsolatos álláspontját.

[28] A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a másodlagos fellebbezés akként irányult az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására, hogy a felperes az annak alapjául szolgáló eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg és e kérelmének semmilyen indokát nem adta. Erre tekintettel az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelem érdemben nem volt vizsgálható.

[29] A fellebbezésben megjelölt okokból az ítélet megváltoztatásának nem volt helye. Az elsőfokú bíróság a megfelelően megállapított tények alapján érdemben helytálló jogi következtetésre jutott, a döntésével a Fővárosi Ítéltábla egyetértett.

[30] A fellebbezésben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor azt állapította meg, hogy az adós tulajdonában lévő ingatlan használatára feljogosító, 2016. július 6-án kelt szerződés megkötése önmagában alkalmatlan az alperes Csódtv. 33/A. §-a szerinti felelősségének a megállapítására. A felperes a fellebbezésében akként vonta kétségbe az elsőfokú bíróságnak ezt a megállapítását, hogy nem tette vitássá az annak alapjául szolgáló azt a tényt, hogy a szerződés a ténylegesen már a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte előtt is fennállt helyzet rendezésére szolgált és az ingatlan szívésségi

használatra való átengedése 2016. június 9-én, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beállta előtt megtörtént.

[31] Emellett az elsőfokú bíróság a felperes további kereseti érvelését elfogadva az alperes felelősségének a megállapításához alkalmasnak minősítette azt a – fellebbezésben is hivatkozott – mulasztást, hogy az alperes a szívésségi használatot biztosító szerződést a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem mondta fel, továbbá azt a magatartást, hogy az alperes által aláírt szerződés kizárta a jogviszonynak a használatba adó általi egyoldalú megszüntetését. Az alperes felelősségének megállapítására azonban az ingatlan zár alá vételének a tulajdonos rendelkezését kizáró joghatása és az adós vagyona csökkenésének a hiánya miatt nem került sor.

[32] A fellebbezésben kifejtettekkel összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy a felperes a keresetében az alperes Csődtv. 33/A. § (1) bekezdésében írt tényállást megvalósító magatartásaként a szívésségi használati szerződés megkötését, valamint a szívésségi használati jogviszony felmondásának a hiányát jelölte meg. Ehhez képest a fellebbezésében hivatkozott az az új körülmény, hogy a szerződés megkötése megnehezítette az új tulajdonos birtokba lépését, nem áll összefüggésben az adós vagyonsökkenésével; ilyenre a felperes a fellebbezésében sem hivatkozott.

[33] A Csődtv. 33/A. § (1) bekezdése alapján a hitelező vagy – az adós nevében – a felszámoló a felszámolási eljárás alatt keresettel kérheti a 6. § szerint illetékes bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat.

[34] A felperes az alperes magatartásával okozati összefüggésben bekövetkezett hátrányként a fentiek szerinti jogkövetkezmények közül az adós vagyonának a csökkenését állította és kérte ezt megállapítani. Ennek alapján a keresete eredményességéhez elsősorban annak igazolása volt szükséges, hogy az adós vagyona csökkent, másodsorban, hogy ez a vagyonsökkenés okozati összefüggésben áll az alperesnek az általa hivatkozott magatartásával.

[35] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a bérleti díj elmaradása nem tekinthető vagyonsökkenésnek, ezért ez az alperes Csődtv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségének a megállapítására nem alkalmas. A felperes a fellebbezésében akként vitatta az elsőfokú bíróság e megállapításának a helytállóságát, hogy azzal szemben érvelést nem adott elő, az elsőfokú bíróság anyagi jogi jogszabálysértésére vagy téves jogszabályértelmezésére nem hivatkozott.

[36] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság indokolásával egyetértve rámutat arra, hogy a Csódtv. 33/A. § (1) bekezdésében írt vagyonsökkenés fogalma nem egyezik a Ptk. szerinti kár fogalmával, a Ptk. 6:143. § (2) bekezdése arra nézve nem irányadó, ezért az elmaradt vagyoni előny vagyonsökkenésként nem értelmezhető.

[37] A Fővárosi Ítéltábla utal a Csódtv. 3. § e) pontjában foglaltakra, amely szerint a törvény alkalmazásában a gazdálkodó szervezet vagyonának az minősül, amit a gazdálkodó szervezetre vonatkozó számviteli jogszabály befektetett eszköznek vagy forgóeszköznek minősít. Ennek értelmében a Csódtv. alkalmazása során az adós vagyonának a 2000. évi C. törvény (Számv. tv.) szerinti aktív vagyon tekinthető, így az elmaradt bevétel nem értékelhető vagyonsökkenésként. Ezt támasztja alá a Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-elemző Csoportjának összefoglaló véleménye (A/II.2.3. pont, 22. oldal), továbbá a BH2022. 183. számú eseti döntés is.

[38] Erre tekintettel a bérleti díj elmaradása akkor sem tekinthető az adós oldalán bekövetkezett és az alperes Csódtv. szerinti felelősséget megalapozó vagyonsökkenésnek, ha a bevétel elmaradása az alperes magatartásának a következménye lenne.

[39] Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt is, hogy az ingatlan zár alá vételére tekintettel az okozati összefüggés az alperes magatartása és a bérleti díj elmaradása között akkor sem állapítható meg, ha az adós elmaradt bevétele vagyonsökkenésnek minősülhetne.

[40] Az okozati összefüggés fennállásának a bizonyítása akkor sikeres, ha az alperes magatartása – a jogviszony megszüntetésének az elmaradása, illetve az egyoldalú megszüntetési jog szerződésben történt kizárása – hiányában az adós vagyonsökkenése nem következett volna be.

[41] A felperes a fellebbezésében sem tette vitássá, hogy a perbeli ingatlanra a Budai Központi Kerületi Bíróság 13.Bny.2478/2015/3. számú határozatával 2015. április 1. napjával zár alá vétel került elrendelésre, és az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az adós rendelkezési jogát kizáró zár alá vétel folytán annak bérbeadás útján történő hasznosítására nem kerülhetett volna sor.

[42] Az elsőfokú bíróság helytállóan értelmezte a rBe. 159. § (1) bekezdésében foglaltakat akként, hogy a zár alá vétel teljes egészében felfüggeszti a dolog feletti rendelkezési jogot. A rendelkezési jog részleges, kizárólag a sértettek hátrányos intézkedések tekintetében történő felfüggesztése – a fellebbezésben állítottakkal ellentétben – sem a jogszabály szövegéből, sem annak céljából nem következik, figyelemmel ennek megítélésének szubjektív voltára is. Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a rBe. 159. §

(1) bekezdése szerinti rendelkezési jog mibenlétének értelmezésekor a Ptk. 5:30. § (1) bekezdésében foglaltakra volt tekintettel és annak alapján arra a következtetésre jutott, hogy a zár alá vétellel kizárt a dolog használatának – akár ingyenes, akár visszterhes – átengedése.

[43] A felperes nem fejtette ki azt az álláspontját, hogy amennyiben – hivatkozása szerint – a dologgal való rendelkezés tilalma folytán a szívességi használati szerződés megkötésére sem kerülhetett volna sor, ez mennyiben és milyen módon támasztja alá a kereseti kérelmét.

[44] A fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet – a fellebbezésben sem vitatott – 2016. június 9-i időpontjában a perbeli ingatlannal annak korábbi zár alá vétele folytán az adós nem rendelkezhetett, ezért az ingatlan bérbeadás útján történő hasznosítása is kizárt volt.

[45] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor az alperes Csódtv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségét az adós vagyonsökkenésének és az alperes magatartása, valamint a bevétel elmaradása közötti okozati összefüggés hiányában nem találta megállapíthatónak.

[46] A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét – kiegészített indokolással – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[47] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 364. §-a szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest az alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapított mértékű, 200.000 forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Budapest, 2026. január 6.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kolozs Balázs s.k.

előadó bíró

Dr. Matosek Edina s.k.

bíró